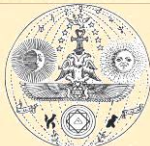


Ο Τύπος

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο

Roberto Randellini

33° 90° 97°



Καλό είναι, από καιρού εις καιρόν, να επαναλαμβάνουμε στον εαυτόν μας τί σημαίνει από την παραδοσιακή οπτική, η λέξη «Τύπος». Όλη η αξία, η πνευματική δύναμη μιάς αυθεντικής νόμιμης μυητικής κοινότητας επαφίεται στην ερμηνεία του Θυσιαστικού Τύπου. Είναι «πράξη», αψίδα που ανοίγει το κανάλι που οδηγεί από το κέντρο (σημείο μεταφυσικό, θεία έκφραση), στην περιφέρεια, επάνω στην οποία βρίσκονται οι ατελείς και πεπτωκότες δημιουργίες που ποθούν την επανάκτηση των αξιών που κατέρχονται από το Πνεύμα καθώς και την ανάληψη της αυθεντικής αθανασίας.

Για να μετακινήσουμε, να δονήσουμε το μεταφυσικό σημείο, είναι απαραίτητος ο εξαγνισμός του, διάμεσου των Fides και Virtus. Πίστη και Αρετή. Η μία ανέρχεται η άλλη κατέρχεται.

Ο Τύπος πρέπει να είναι συνειδητός, και έξω από τον εκφυλισμό της πνευματικής πτώσης της ήδη αδυσώπητης εποχής του Σιδήρου, είτε ατομικά είτε συλλογικά.

Ο Σμαράγδινος Πίνακας λέει: *«Είναι αληθέστατο, αψευδέστατο, βεβαιοτάτο. Ότι αυτό που είναι κάτω είναι σαν κι αυτό που είναι άνω και αυτό που είναι άνω είναι σαν κι αυτό που είναι κάτω, για την πραγμάτωση του θαυμαστών του Ενός Πράγματος».*

Από την στιγμή που ο Τύπος λειτουργεί προς την ορθή κατεύθυνση και εγγυάται την σταδιακή απελευθέρωση των ανθρώπινων συνθηκών των συνδεδεμένων με την βέβηλη προσωπικότητα, την απελευθέρωση της υλικής σκλαβιάς, των παθών, του φόβου, του βιολογικού θανάτου, είναι απαραίτητο να κατανοήσουμε την έννοια της «θυσίας» η οποία είναι άρρηκτα δεμένη με αυτόν. Ο Τύπος είναι πάντοτε, και δεν θα μπορούσε να είναι αλλιώς, «Θυσιαστικός». Πρέπει εδώ να σημειώσουμε ωστόσο, ότι από μυητικής πλευράς, ο Τύπος δεν πρέπει να λειτουργείται προς ίδιον όφελος, κάτι το οποίο εκτός του ότι θα ήταν βεβήλωση θα δημιουργούσε και αρνητικές καρμικές υποχρεώσεις. Απαιτείται, αντίθετα, να τεθούμε στην υπηρεσία της θείας θέλησης, προκειμένου να μπορέσει να πραγματοποιήσει τα τέλεια σχέδιά της και να μας δώσει σε εύθετο χρόνο, Σοφία και Γνώση όλο και περισσότερο, με σκοπό την τελική απελευθέρωση από τις αλύσσους αυτού του πυκνού και ακατέργαστου επιπέδου.

Η έξοδος από αυτόν τον κανόνα, όπως μπορούμε εύκολα να κατανοήσουμε, αποτελεί ύψιστη αιτία πολλών κακών που βασανίζουν την παρούσα ανθρωπότητα, και μας οδηγεί να αναλογισθούμε όλα όσα προαναφέρθηκαν από τον Σμαράγδινο Πίνακα. Η ανάλυση αυτού του σημείου είναι καθοριστική. Οφείλουμε να διαλογισθούμε πάνω σε αυτό προσεκτικά για να ορθώσουμε ένα πνευματικό ανάχωμα στην πληθώρα των αντιμυήσεων που στους δύο τελευταίους αιώνες αμαύρισαν την αρχέγονη ιερότητα πολλών Μυητικών Οργανισμών, και στην καλύτερη των περιπτώσεων τους κατέστησε ανίκανους να μεταδώσουν «Πνευματική Αφύπνιση».

Ο Τύπος, αφού αφήσουμε κατά μέρος το τελετουργικό, το οποίο λειτουργεί ως προπαρασ-

κευαστική πράξη η οποία δρα στα λεπτά και αισθαντικά πεδία προετοιμάζοντας το έδαφος σε Τυπικό επίπεδο, δρά κατευθείαν προς το άνοιγμα δύο καναλιών. Της Fides δηλ. της Πίστης, η οποία ανέρχεται από τα κάτω προς τα άνω και της Virtus δηλ. της Αρετής η οποία δρά ακριβώς αντίστροφα, από τα άνω προς τα κάτω. Αυτά τα δύο κραδασμικά ρεύματα, συναντώνται στο μέσον του δρόμου, στην ζώνη της καρδιάς, στο κέντρο της καθέτου που έχει στην κορυφή της το ζενίθ και στο κατώτατο μέρος το ναδίρ. Το ζενίθ αντιπροσωπεύει συμβολικά το φως του Βορρά, καθαρό και ζωοποιό, αγνό, και το ναδίρ το φως του νότου, φωτιά που καιγόμενη αφήνει απορρίματα, η οποία όμως μπορεί να είναι και εξαγνιστική. Αυτό είναι εσωτερική προϋπόθεση για την κάθαρση. Όλες μας οι βέβηλες σκέψεις πρέπει να δώσουν την θέση τους στην επιθυμία για Γνώση. Η καρδιά μας και το μυαλό μας πρέπει να απευθύνονται στον Υπέρτατο Κτίστη των Κόσμων με ευλάβεια, κατανοώντας την ιερότητα της πράξης που πραγματοποιείται και να αναμένουμε το «μυστικό» μέσα στην καρδιά μας. Αυτή είναι η θυσία που πιστεύουμε. Η σταδιακή και προοδευτική εγκατάλειψη των ελαττωμάτων μας, ο μετασχηματισμός του προσκολλημένου στην υλικότητα «εγώ» μας ως αποτέλεσμα της πώσης, της καθίζησης, της εκκοσμίκευσης, του ψευδούς και παραπλανητικού σύγχρονου πολιτισμού, του τρόπου σκέψης που είναι τόσο μακριά από την Παραδοσιακή νοοτροπία.

Όπως και προηγουμένως είπαμε, ο Τύπος μπορεί να πραγματοποιηθεί ατομικά από την εσωτερικότητά μας, ή με ένα πλήθος ατόμων συμμετεχόντων στην ίδια πνευματική κοινότητα. Σε κάθε περίπτωση, ο λειτουργός πρέπει να θεωρείται Βασιλέας – Ιερέας πρώτα και πάνω απ'όλα για τον εαυτό του, αλλά και για την κοινότητα την οποία κλήθηκε μνητικά να καθοδηγήσει. Αυτός, πρέπει να ενώσει τα δύο σε ένα, την πολλαπλότητα σε ενότητα, κινούμενος κυρίως στις ράγες της αρμονίας, της ομόνοιας και της ειρήνης, ενεργώντας εξίσου για την προστασία του ίδιου και με ακριβώς την ίδια αποφασιστικότητα για την υπεράσπιση των Αξιών που κατέρχονται, των οποίων είναι Κουστωδός/Φύλακας και Συντηρητής. Οφείλει, επίσης να έχει εντός του την νομιμότητα και την αξία της πράξης.

Μας λέει ο Μεγάλος μας Αδελφός Sebastiano Caracciolo στο βιβλίο του «Η Ερμητική Παράδοση»: *«Ο Βασιλέας-Ιερέας φέρει εντός του την υπερβατική αξία και την ενεργοποιεί στην παραδοσιακή κοινότητα δια μέσου της απαραίτητης δράσης του Τύπου. Ο Θυσιαστικός Τύπος όταν παραμεληθεί ή λειτουργήσει με έναν σφετεριστή ο οποίος ως εκ τούτου δεν θα είναι κάτοχος της αξίας, και θα λειτουργεί κατά παράβαση των παραδοσιακών κανόνων, ενεργοποιεί ιερόσυλες δράσεις και εξαπολύει δυνάμεις του υπόκοσμου, τρομερές και επικίνδυνες. Διαλυτικές και καταστροφικές σε όλα τα επίπεδα, υλικά, πνευματικά και ψυχικά τα οποία θα διαταράξουν την εν λόγω πνευματική κοινότητα και θα αφανίσουν τα μεμονωμένα μέλη της διακόποντας τη ροή και την ευεργετική επαφή με τις δυνάμεις της θείας τάξης».*

Ευρισκόμενοι στο κέντρο της καθέτου, ο μνημένος μπορεί να επιλέξει: ή τον δρόμο που οδηγεί στην απελευθέρωση, φτιαγμένη από σεμνότητα και θυσία, δρόμος ονομαζόμενος «του Φωτός και της Αγάπης» (πολικός βορράς, Ζενίθ), ή εκείνον που οδηγεί χαμηλά (Ναδίρ) στο παραπλανητικό και απατηλό φως του Νότου, διάσπαρτο από εμπόδια που ονομάζονται υπερηφάνεια και θέληση ισχύος, πύρινα ανώφελα πάθη που δημιουργούν απορρίματα, με τέτοιο τρόπο ώστε να αποσυνδέουν από την άλυσσο σε καθορισμένο χρόνο την αθάνατη και θεϊκή σπίθα και να την οδηγούν στα κατώτερα αστρικά επίπεδα. Στο υψηλό σημείο, η Γνώση

θεωρούμενη ως ταύτιση προοδευτική με την Πρώτη Αρχή, με το Υπέρτατο Ον, διαμέσου της ιερότητας του Θυσιαστικού Τύπου και της αμετάβλητης επανάληψης, της μη αλλαγμένης με την πάροδο του χρόνου και του χώρου, (τίποτα σε αυτά τα πράγματα δεν πρέπει να αλλάξει μας έλεγαν πάντοτε οι Μεγάλοι Σοφοί της Ανθρωπότητας, αλλά αντίθετα πρέπει να διατηρηθεί και να μεταβιβασθεί). Στο κατώτερο, τα αιματοβαμμένα ολοκαυτώματα από αθώα θύματα, πράξεις που οδηγούν στο κακό και την ολοκληρωτική υποδούλωση στον Μαμμωνά και τα κατώτερα πνεύματα που κατοικούν τις εγκαταλελειμμένες εκτάσεις της «κοιλιάδας του θανάτου» και θρέφουν τα χειρότερα ελαττώματα της ανθρωπότητας.

Η Θυσία, γι' αυτούς που όπως εμείς κοιτούν προς το Ζενίθ, οφείλει να είναι σαφώς κατανοητή και θεωρούμενη ως μεταστοιχείωση των ελαττωμάτων και παθών μας στις αντίστοιχες αρετές. Οφείλει να είναι αδιάκοπος αγώνας εναντίον του κατώτερου «εγώ» του προσκολλημένου στην μεταβατικότητα της βέβηλης προσωπικότητας και που παρομοιάς αναζητά εσωτερικά του είναι της την αθάνατη και θεία πηγή της, ως αντανάκλαση του Υπέρτατου Κτίστη των Κόσμων, ως αναζήτηση του καλού, του ωραίου, του ορθού, του χριστικού νόμου, της αγάπης. Όλα αυτά με απόλυτο και καθολικό σεβασμό σε κάθε μορφή ζωής, σε κάθε δημιουργία η οποία, όπως εμείς, ζώντας μέσα στον νόμο της διαφορετικότητας, συμμετέχει στο μυστηριώδες και άφατο πεδίο της Δημιουργίας και της θείας Εκδήλωσης, διότι όλοι λαχταρούμε, σε εύθετο χρόνο, την επανασύνδεση με τον Ουράνιο Πατέρα, Υπατη Αρχή όλων αυτών που υπήρξαν, υπάρχουν και θα υπάρξουν στους αιώνες των αιώνων.

Αυτή είναι σε περίληψη η έννοια της Θυσίας μέσα στο Μυστήριο του Σεβάσμιου Τύπου μας, έτσι όπως εμείς το αντιλαμβανόμαστε, όπως μας δίδαξαν να το αντιλαμβανόμαστε, βέβαιοι ότι κατά την διάρκεια της εξέλιξης των Ιερών εργασιών μας ενώνονται και πάντα θα ενώνονται, παρουσία του Υπέρτατου Κτίστη των Κόσμων, οι Μεγάλοι μας Αδελφοί που πέρασαν στην Αιώνια Μεγάλη Πυραμίδα, βοηθώντας μας και υποστηρίζοντάς μας στις δοκιμασίες τις οποίες κατά την διάρκεια της πορείας μας σε αυτήν την ζωή θα κληθούμε να αντιμετωπίσουμε και να ξεπεράσουμε.

Κάθε πέτρα, κάθε φυτό, κάθε ζωντανό ον, από το πιο μεγάλο έως το πιο μικροσκοπικό, διατηρεί εντός του την παρουσία του Θεού και υμνολογεί, ωθούμενο από την Επιθυμία και την Αγάπη, να την γνωρίσει!